

Stanisław Kołodziejcki

Janowiczki, gm.
Raławice-Pałęcznica, woj. kieleckie.
Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 17, 195-196

1983

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

OWIKW, woj. śląskie
ul. Wiślna 28
Stanowisko 3

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr Henryk Fajer /autor sprawozdania/
w konsultacji z mgr Elżbietą Chojniską-Bohdan. Finansował
WEZ w Gdańsku. Czwarty sezon badań. Półniedzielniczas
nadbudowa ochronna i gospodarka podziemna, relikty przys-
tapi racozej.

Prace badawcze przeprowadzane nad starożytnym Wierzyca, w rejonie odkrytych w latach ubiegłych
śladów po umocnieniach nadbrzeża oraz reliktyw pomostu. Celem badań było ustalenie kierunku biega
pomostu oraz bliższe rozpoznanie kamianego muru odkrytego w wyk.X, który interpretowane jako pe-
nostatości spichrzne, jak również partii fundamentowych posesji nr 28 przy ul. Wiślanej.

Zakończono dwa wykopy. Wykop XI o powierzchni 38 m² oraz wykop XII o powierzchni 7,5 m².
W wykopie XI odkryto dużą część muru spichrzne wykonanego z granitowych głazów, przecinającego pe-
nostatości drewnianej konstrukcji /umocnień nadbrzeża?/, oraz drewniane, czworobocznie kształtowany
pał o średnicy 30 cm, stanowiący dużą część pomostu. Zabytków ruchomych wystąpiły fragmenty ce-
ramiki neolitycznej wypalanej w atmosferze redukcyjnej, kocioł zwierzęcy, fragmenty lis pleoceny
z włókien organicznych, a także ciężarek rybacki wykonany z gliny. Ciekawym znaleziskiem jest ozdoba
głowy wykonana z brązu. Mur datuje się na XV - pocz. XVI wieku, zaś konstrukcje
drewniane na wiek XIV. W dolnych partiach fundamentu stwierdzono występowanie śladów po walowaniu
wykopu fundamentowego - zapewne ze względu na podmokły rzeźny piasek, w którym jest on wykonany.
Dolna krawędź deski walcikowej o szer. 40 cm wyznacza szerokość końcową fundamentu z dużych
głazów na poziomie 9,75 m nad poziom morza. Niżej natrafiono na podsypanie żwiru i drobnych kamieni.
Wspomniane konstrukcje drewniane wystąpiły po obu stronach muru i składały się z ułożonych poziomo
okrągłych o średnicy 5-10 cm, krzyżujących się ze sobą pod kątem prostym. Wystąpiły one na głęb.
od 10,49 m n.p.m. do 10,09 m nad poziom morza, tj. około 4,5 m od obecnej powierzchni terenu.
W wykopie XII natrafiono jedynie na kilka fragmentów ceramiki, z której najstarsza datowana jest na
XV wiek, oraz kilka fragmentów fajek z białej gliny. Stwierdzono również, że obecny budynek nr 28
przy ul. Wiślanej wzniesiony został na starszym założeniu o nieustalonej dokładnej chronologii, z
którego pozostała jedynie kamienna część fundamentowa.
Stępa fundamentowa tego założenia znajduje się na poziomie 11,27 do 11,42 m n.p.m., tj. około 3,5 m
od powierzchni obecnej terenu.

Materiały znajdują się w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.
Badania będą kontynuowane.

GRÓDEK
woj. śląskie
Stanowisko 1 "Góra Zamkowa"

patrz sezonowe sprawozdanie

JAKUSZOWICE, gm. Kazimierz Wielki
woj. kieleckie
Stanowisko 2

patrz okres wpływów rzymskich

JANOWICE, gm. Załusice-Pałeczna
woj. kieleckie
Stanowisko 1

Wojewódzki Ośrodek Archeologiczno-
-Konservatorski
w Kielcach

Badania prowadził mgr Stanisław Kołodziejaki. Finansował
WOAK w Kielcach. Czwarty sezon badań. Średniowieczny budynek
- obrosła rezydencja Karojojanów.

Celem prac było dostarczenie uzupełniających danych do podjęcia pełnej rekonstrukcji programu
architektonicznego murewanego założenia obronnego. Pozyskany materiał zabytkowy miał umożliwić rekonstrukcję

gające argumenty do ostatecznych ustaleń chronologicznych okresu budowy oraz upadku zamku.

Zakończono 5 wykopów badawczych o ogólnej powierzchni 33,5 m². W trzech z tych sondży odsłonięto lico późnośredniego muru magistralnego budynku oraz wewnętrzny, północno-zachodni jego narożnik.

W dwu wykopach, zlokalizowanych w fosie otaczającej obiekt, rozpoznano stratygrafię warstw kulturowych.

Eksploatacja wykopu sondżowego, usytuowanego na południowym zboczu wzgórza "Zamożysko", nie przyniosła spodziewanych, pozytywnych rezultatów. Nie natrafiono bowiem na ślady osadnictwa. Ten fakt nie wyklucza jednak możliwości odkrycia, w wyniku szerszych rozpoznawń tego rejonu, relikwów budowlanych gospodarzy towarzyszących budowli wieżowej, a przynajmniej śladów dalszych umocnień ziemnych. W tym rejonie będziemy lokalizować wykopy badawcze w kolejnym sezonie.

Badania nie wniósły istotnych korekt do dotychczasowych ustaleń chronologicznych i poglądów na temat programu użytkowego założenia obronnego.

Skromny był także zespół zabytków ruchomych odkrytych w tym roku. Składał się z osza żelaznego, gwóźdź i licznych ułamków szczytów glinianych i fragmentów kości zwierzęcych.

Dokumentacja i materiał zabytkowy znajduje się w Dziale Krakowa Przedlokalnyjnego Muzeum Archeologicznego w Krakowie.

Badania, zmierzające głównie do wyjaśnienia kwestii zaplecza gospodarczego, będą kontynuowane.

JAROSŁAW

Muzeum w Jarosławiu

woj. przemyski

"opactwo benedyktynek"

Badania prowadziła mgr Joanna Kociuba, Finansowała MKK w Przemyśle. Piąty sezon badań. Osada kultury przeworskiej z późnego okresu rzymskiego. Ślady osadnictwa średnio-wiecznego XII - XIV w.

Badania prowadzono w obrębie murów byłego opactwa. Wykopy o łącznej powierzchni 48 m² założono w południowo-wschodniej partii wzgórza.

W wykopie 1/83 odsłonięto narożnik regularnego założenia, prawdopodobnie późniemięskiej, materiał występujący w obrębie tego obiektu datowany jest na okres wpływów rzymskich.

W wykopie 2/83 odkryto założenie z ceramiką datowaną na XIV wiek, zdobioną ornamentem stempelkowym. Ponadto w trakcie prac uzyskano materiał ceramiczny z okresu późnorzymskiego, dwa pierścienie brązowe i fragmenty ostramiki zdobione liłiami falistymi z okresu średniowiecza, polepy i kości zwierzęce.

Badania będą kontynuowane.

KARSZNICE, gm. Góra św. Małgorzaty

Muzeum w Łęczycy

woj. płockie

Stanowisko 1

Badania prowadził mgr Piotr Świątkiewicz /autor opracowania/ przy współpracy mgr Grażyny Kobjek. Konsultacja doc. dr hab. Leszek Kajzer. Finansowało Muzeum w Łęczycy. Pierwszy sezon badań. Brodzisko stożkowe 1 poł. XIV w.

Stanowisko położone jest wśród podmokłych łąk między wsiami Karsznice i Moraków. Jest to zespół ziemny silnie zalesiony, o podstawie zbliżonej do koła i średnicy około 30 m, wyniesiony około 3 m ponad poziom łąk. Na kulminacji stożka widoczne były ślady rabunkowych ekopów. Kopiec otoczony jest mokrą fosą o szerokości około 10 - 15 m. Obiekt ten był notowany w starszej literaturze i datowany w granicach X - XV wieku.

Badania objęły powierzchnię 37,5 m². Wytyczono i wyskoplowano dwa wykopy: wykop I o wymiarach 2,5 x 5, 2,5 x 3 m i wykop II o wymiarach 2,5 x 5 m. Objęły one kulminację stożka oraz jego północny, schodzący ku fosie, stok. Stwierdzono, że zespół grodu ulokowany został na